

**GÜLSEREN
BUDAYICIOĞLU**
Kral Kaybederse

Remzi Kitabevi

Dr. GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU, üç çocuklu bir memur ailesinin ilk çocuğu olarak Ankara’da doğdu. TED Ankara Koleji’nden mezun olduktan sonra Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi’ne girdi. Öğrenciliği boyunca bir yandan da TRT televizyonlarında spiker ve sunucu olarak çalıştı. Psikiyatri ihtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi’nde on yıl öğretim görevlisi olarak hizmet verdi. Yıllarca muayenehane hekimliği yaptıktan sonra 2005 yılında Türkiye’nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul’da hizmet veren Madalyon Klinik’i (Madalyon Psikiyatri Merkezi) kurdu.

Bu arada *Madalyon’un İçİ, Günahın Üç Rengi* ve *Hayata Dön* adlı kitapları yayınlandı.

İki çocuk annesi olan Budayıcıoğlu, halen Madalyon Klinik’in başkanı olup bir yandan da psikiyatri bilimini hikâye ve romanlarla insanlara ulaştırmaya devam ediyor.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

GÜLSEREN BUDAYICIOĞLU

Kral Kaybederse

Remzi Kitabevi

KRAL KAYBEDERSE / Gülseren Budayıcıoğlu

© Remzi Kitabevi, 2015

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Neclâ Feroğlu

Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1657-5

BİRİNCİ BASIM: Şubat 2015

Kitabın basımı 3000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 10648

*Hayatın içinde beni hiç yalnız bırakmayan,
sevgi ve sıcaklıklarıyla hep yanımda olan,
en değerli varlıklarım YAĞMUR ve HASAN'a*

Giriş

Herkesin bir hikâyesi vardır. İş, sıra dışı şeyler yaşamakta değil, ne yaşıyorsan onu hissederek hayatı bir peri masalı gibi yaşayabilmektedir. Peri masallarında da kahramanlar hep keyif yapmaz, sürekli mutluluk içinde yüzmezler. Mutluluğu yakalayabilmek için çoğu zaman acı çekmeleri, çok çalışmaları, hayatla kıyasıya mücadele etmeleri gerekir. Büyü, masalın sadece sonunda, onlar murada erip biz kerevete çıkınca değil, masalın en başında başlar. Bizler, prenses acılar içinde kıvranırken bile hissederiz o büyüyü. İçimizden prensesin yerinde olmak geçer. Amacımız acı çekmek değildir, masalın içindeki büyüye kaptırırız kendimizi. Gerçek olmadığını bilsek de, masalların içimize, ruhumuzun derinliklerine aktığını unuturuz bazen. O masalları ne uzaylılar uydurmuştur, ne de insan olmayan başka varlıklar. İnsan zihninin istekleri, arzuları, hayalleri, korkuları, yaşamak isteyip de yaşayamadıklarıdır onlar.

Çocukken çok severdim masal dinlemeyi. Büyüdükçe bana masal anlatan kalmadı ama bu sefer de hastalarım başladı anlatmaya. Üstelik bunları, o masalların gerçek kahramanlarından dinliyordum.

Bugüne kadar sanırım en az yüz bin saatim hastalarımı dinlemekle geçti. Belki de daha fazla çünkü bu yolculuk halen devam ediyor. Kimbilir kaç yeni insan, kaç yeni masal dinledim. Önceleri, bu anlatılanların da, anlatanların da, kişi sayısı arttıkça birbirine benzeyeceğini sanırdım ama yanılmışım. Her biri bana baş-

ka dünyaların kapılarını açtı. Kimi bu hikâyeleri kısa kesti, sorunu neyse düzelince kayıplara karıştı, kimi de bu seanslardan yıllarca vazgeçmedi ve kendini yeniden keşfetti, kaderini değiştirdi.

Bana gelince, asıl keşfi belki de ben yaptım. Onların hayatlarını mercek altına alırken, önemsiz sandıkları bir şeyleri onlara gösterirken, kendimde, kendi hayatımda da benzer şeyler buldum. Yani binlerce kere psikanalizden geçirdi hastalarım beni. O yüz bin saat boşa geçmedi yani. Onlarla birlikte biraz daha büyüdüm, biraz daha geliştim, kimbilir, belki de olgunlaştım.

Hayatım boyunca bir yandan doktorluk yaparken, edebiyattan da hiç kopmadım. Aslında edebiyat insan ruhuna ve o ruhun sahibinin yaşadıklarına güçlü bir içsel yoğunlaşmadır. Zaten klasikleşmiş bütün büyük romanlarda bireylerin iç dünyalarına yapılan bu yoğun gözlemi ve anlatıyı görürüz.

İnsanın başka birini anlaması da, anlatması da zordur. Aslında insanoğlu bütün ayrıntılarıyla bilinmek, tanınmak istemez. Bırakın başkalarını, kendisi bile kendine bu kadar yakından bakmaktan hoşlanmaz, korkar... Hatta çoğu ruhsal hastalık da bu korku yüzünden gelişir. Bakarsa görecekleri korkutur insanları. O gerçekleri görmektense hasta olmayı tercih edenlerin sayısı oldukça fazladır. Bu durum pek bilinçli bir seçim olmasa da, onu bu seçime zorlayan korkularıdır. Hepimizde var olan ama bilmeyi, görmeyi, anlamayı pek istemediğimiz, aslında son derece insani korkular.

Uygarlık ilerledikçe, insan ilişkilerine belli mesafeler girdikçe, ayıplar, günahlar, yasaklar çoğaldıkça korkularımız daha derinlere indi. Kendi iç dünyamızı kimselerle konuşamaz olduk. Ancak bir başkasının ne yaşadığını, nasıl yaşadığını, neler hissettiğini anlayabilmek, dünyanın sırrına ermek demektir çünkü hakikat oralarda bir yerlerde gizlidir. Sadece kendimizi değil, başkalarının dertlerini, sorunlarını, acılarını görmeye çalışmak, bunları merak etmek bile bu hakikate bir adım daha yaklaştırır insanları.

Daha da önemlisi başkalarını hoş gördükçe, neyi, ne zaman ve neden yaptığını anladıkça kendi sorunlarımıza da başka bir gözle

bakmayı öğrenir, gelişir, olgunlaşır, içimizi parçalayan acıların biraz olsun hafiflediğini görürüz.

Bir başkasını anlamak, bizi kendimize bir adım daha yaklaştı-
rır; o hep kızdığımız, bir türlü beğenmediğimiz, kıyasıya suçladığımız, çoğu zaman hiç sahiplenmediğimiz, acımadığımız, merhamet etmediğimiz kendimize.

Bugün, çok uzun yıllar emek verdiğim ama kötü kaderinin elinden bir türlü kurtaramadığım çok eski ve benim için çok değerli bir hastamın hayat hikâyesini anlatacağım sizlere. Ne yakışıklı, ne gösterişli bir erkekti Kenan Bey! Ona bakarken içimden, “Bir insanın hiç mi kusuru olmaz?” derdim. Benim genç olduğum o yıllarda, o orta yaşın bütün cazibesini üzerinde taşımayı çok iyi bilen, zaten bu dünyaya kadınların yüreğini ağzına getirmek için yollanmış bir erkek güzeliydi. Onun hayatının büyük bir bölümüne tanıklık ettim diyebilirim ama yine de onu zalim feleğin elinden kurtaramadım.

Zalim felek deyince babam geliyor aklıma. Küçüktüm o zamanlar. Ölüm/kalım pek ilgilendirmezdi beni. Anladığımı san-
sam da anlamazdım. Ne ölüm görmüştüm, ne de zulüm.

“Zalim felek ne demek baba?” derdim. “Sen daha küçüksün, anlamazsın. Biraz büyü, o zaman zaten öğreneceksin,” derdi babam. Yine de babamı çok üzen o zalimin kim olduğunu merak ederdim. Özellikle yatağıma yatıp da annem ışıkları söndürdüğü zaman karşıma çıkar diye ödüm kopardı. Okula bile gitmiyordum o zamanlar. Büyümeyi çok ister, ama ya zalim felekle karşılaşsam diye de korkardım büyümekten; sonunda büyüdüm.

Önce babaannem öldü. Yaşlı sanıyordum onu, ne de olsa altmışını geçmişti, sonra anneannem. Gerçi o henüz ellili yaşlardaydı ama onunla daha az beraber olmuştuk. Bizden uzakta yaşardı. Acı teğet geçmişti yani. Henüz yirmili yaşlardaydım ki, babam öldü. Bu sefer teğet geçmedi ölüm. Bir parçamı da aldı götürdü. Çoktan unuttuğumu sandığım zalim felek işte o zaman geldi aklıma. Zaten ondan sonra çok yakından tanıştık o zalimle. Ne de olsa doktor olmuştum. Ölüm artık çok yakınlarımdaydı. Sadece

yaşlılar değil, gençler, çocuklar da ölüyordu. Babamın dediği gibi gerçekten zalimdi felek, hem de çok zalim.

Öyle genç, acıya öyle tahammülsüz, öyle yufka yürekliydim ki, hastanede gördüğüm her ölüm beni iliklerime kadar ürper-tir, okulda olmasa da eve gelir ağlardım. Hele gencecik ölenle-re hiç dayanamaz, günlerce yas tutardım. Aradan çok yıllar geç-ti ama hâlâ unutamadıklarım var. İntaniyede staj yaparken saçla-rının örgüleri yanlarından sarkan, günlerce başından ayrılmadı-ğım ama bir sabah gittiğimde yatağını boş bulduğum yeni gelini bana kim unutturabilir!

Yaşım ilerledikçe, acılarla harmanlandıkça hayatı, ölümü, zalim feleği çok düşünür oldum. Din, felsefe, tasavvuf, fizik, astrofizik, astronomi, matematik, dünyanın ve evrenin tarihi, ne bulursam okudum. Her şeye meraklı biriyim ben. Koskoca evrenin içinde dünyamızın kenarda köşede kalmış, ne kadar küçücük bir gezegen olduğunu, bundan milyarlarca yıl önce bir gaz bulutunun bom di-ye patlamasıyla tüm evren oluşurken bizim küçük dünyamızın da bir köşede kendine yer bulduğunu öğrendim. Milyarlarca yıl ses-siz kalan bu küçük gezegende zamanla şimdi adına mikrop dediği-miz şeylere benzeyen küçük canlı varlıkların oluşmaya başladığını, bunların birleşe birleşe büyüdükçe daha büyük canlılara dönüştü-ğünü yazıyordu kitaplar. İşte bizler, tüm canlılar gibi, sonuç olarak o küçük mikroorganizmaların çocuklarıydık.

O ilk insanı düşündüm de, ne kadar yalnız, nasıl da çaresizmiş meğer! Sığınacak bir Tanrısı bile yokmuş çünkü Tanrı fikri yüzler-ce, binlerce yıl sonra yıllarca sonra oluşmuş.

Zaman geçtikçe, insanlar geliştikçe, geliştikçe daha bir derin-den düşünüp, derinden hissettikçe ortaya psikiyatri bilimi çıkmış. Bu bilime, “insanı kendisiyle barıştırma sanatı” da diyebiliriz. Bir terapistle gitmek, ona hayatınızla ilgili bir şeyler anlatmak, bunla-rı bir yakınınıza anlatmaktan çok farklıdır. O sizi yargılamaz, si-zi sadece siz olarak dinler. Bu, aktif bir dinleyiştir. Dinledikleriyle sizi tanımaya, anlamaya, sorunlarınızın nereden kaynaklandığı-nı bulmaya çalışır.

Hepimiz birileri bizi dinlesin, anlasın isteriz çünkü hayat bizi anlamaz, biz de hayatı. Terapist her zaman ve her şeye rağmen sizin yanınızdadır. Sizin dostunuz ve sırdaşınızdır. Gördüğü şeyleri hiç çekinmeden ama sizi kırmadan en açık şekilde söyler. Nereden gelip nereye gittiğinizi, hayatın size nasıl bir rol verdiğini anlamaya, sonra da bunu size anlatmaya çalışır. Eğer bunları yapamazsa, insanlara sadece ilaç verir, beyinlerinde bozulan enzim dengelerini düzeltmekle yetinir. Yani kaderlerini değiştiremez. Oysa kadrimiz hep kişiliğimizde, yani alışkanlıklarımızda, doğrularımızda ya da doğru bildiklerimizde gizlidir. Geçmişimize iyi bakabilirsek, nerede, ne zaman ve neyi sürekli tekrar ettiğimizi görebilsek, bir falcı gibi geleceğimizi okuyabiliriz.

Ben bu tekrarları, annemin ben çocukken ördüğü çeşit çeşit dantellere benzetirim. Her birinin başka bir motifi vardı. Annem önce o motifi çıkarır, sonra da onu tekrar tekrar öreerek çok güzel masa, sehpa örtüleri yapardı.

İnsanların kaderi de böyledir. Hep aynı motifi tekrar tekrar yaşayarak bitiririz ömrümüzü. Her tekrarda, bu sefer doğruyu bulacağımızı sanırız. Aslında doğru, aynı motifi tekrar tekrar öreerek değil, motifi değiştirerek bulunabilir. O motifi bir görebilsek, ah bir görebilsek... Sonra da kenarından da olsa az biraz değiştirebilsek, hayatımız ne kadar farklı olurdu.

Ben uzun zaman önce görsem de Kenan Bey'e bunu bir türlü anlatamamanın hüznünü hep yaşadım. Hatta bu konuda kendimi suçladığım da oldu. Sonuç olarak o uçurumun dibine doğru ağır ağır yuvarlanırken, bana da sadece arkasından bakmak ve hep çok üzölmek düştü.

Eşi bunu bana daha baştan söylemişti. "Siz bile kurtaramayacaksınız Kenan'ı," demişti. Haklıymış, kurtaramadım...

Yirmi yıldan daha uzun süren ve çok ilginç bir psikiyatri hikâyesi bu. Belki de bütün çabama, verdiğim onca emeğe rağmen bir başarısızlık öyküsü.

Bazı insanlar bir meltem gibi gelir geçer bu dünyadan. O ise hep fırtına, hep tayfun oldu. Bu fırtına önce başkalarını yıktı,

sonra kendini. Ama her şeye rağmen bir köşeye atılmak ve belki de en önemlisi unutulmak istemiyordu o.

Hikâyeyi okuyanların bir kısmı çok kızacak Kenan Bey'e, belki de lanetleyecek, oh oldu diyecek. Belki onu anlayanlar da olacak. Bense, Freud'a inanan, onun zihinsel yaratılarına hep hayranlık duyan biri olarak bilinçdışının adaleti diyorum buna.

Sigmund Freud, bundan yüz yıl önce bilinçdışı süreçlerin, biz hiç fark etmeden düşünce ve davranışlarımızı etkilediğini, adeta kaderimizi yazdığını söyledi. Yıllardır öyle hikâyeler dinliyorum ki, Freud'a hayranlığım bunları dinledikçe giderek artıyor. Aslında kaderimizi, dünyaya geldiğimiz günden itibaren yaşadıkça doldurduğumuz bilinçdışımız yazıyor.

Tanrı, belki de kaderimizi bize yazdırıyor.

Bebeklikten başlayarak, yaşadığımız her gün anılarımızdan oluşan bir hazine biriktiririz içimizde. Çoğunu hatırlamayız bile ama bilinçdışı unutmaz, her şeyi bir bir kaydeder. Gördüğümüz, dokunduğumuz, duyduğumuz, yaptığımız, yapamadığımız, okuduğumuz, hissettiğimiz her şey o sandıkta belli bir düzen içinde harmanlanır ve sonunda işte o, biz oluruz.

Her birimiz çok farklı şeyler için övülmüş, yine farklı durumlarda utandırılmış, cezalandırılmışızdır. Kimileri parmağını bile oynatmasına gerek kalmadan kolayca sevilmişken, kimi ömrü boyunca çok gayret etse de bu mutluluğa bir türlü erişememiştir. Kimimiz huzuru taze ekmek kokusunda bulurken, bu koku kimilerine aç kaldığı günleri hatırlatır. Yani yedi kuşak önceden bize kadar gelen uzun, ince ve kişiye özel bir yoldur bu.

İnsan yaşadıkça, dünyanın bir dili olduğunu, bize bir şeyler söylemeye çalıştığını hissediyor. Başka bir formülün, esrarlı bir düzenin varlığını belli belirsiz anlıyor. Küçücük bir iğne deliğinden ufka, o ufkun arkasındaki kocaman evrene bakarak her birimiz farklı bir şeyler söylemeye, değişik yorumlar yapmaya, en çok da dünyada var olmasını çok istediğimiz ilahi adaletin varlığını bulmaya uğraşıyoruz. Var olmasına var da, o iğne deliğinden bunu görmek için, sanırım insanın kendini yeniden keşfet-

mesi, olgunlaşması ve dünyaya üçüncü bir gözle bakmayı öğrenmesi gerekiyor.

Zihnimizin en karanlık köşelerine saklanan bilinçdışımızı hepimiz tanımalıyız. Tanımalıyız ki, hayatın bizi nereye götürdüğünü önceden bilelim.

Psikiyatriyle geçen bunca yıl sonra düşünüyorum da, biz insanlar bazen kendimizi çok akıllı zannediyoruz. Evet, dünyadaki diğer canlılara göre çok daha akıllı olduğumuz doğru ama bizim aklımız henüz çok genç. “Akıl genci mi olur!” diyeceksiniz şimdi. Ancak şöyle bir dönüp insanlık tarihine bakacak olursak, bizlerin dört ayaklı bir varlık olmaktan çıkıp iki ayağı üzerine dikilmesinin üzerinden aşağı yukarı iki buçuk, üç milyon yıl geçmiş. O zaman, iki ayağının üzerinde yürümeye yeni başlamış zavalı varlığın aklından söz edebilir miyiz? Milyonlarca yıl sonra yani bundan sadece kırk beş bin yıl önce nihayet o varlık bizlere az da olsa benzeyen bir canlı haline gelmiş. Akıl, işte o zaman ufak ufak oluşmaya başlamış. Kırk beş bin yılı düşünüyorum da, ne kadar uzun bir zaman! Oysa biraz daha geriye bakıp da, milyon yılları hatırlayınca, aslında akıl ile insanın bir araya gelişinin insanlık tarihinde pek de uzun bir zaman olmadığını hayretle görüyorum.

Başka bir şey daha var. Asıl akıl, sanırım on bin yıl önce insanların tarımı keşfetmesiyle yükselmeye başlamış. Yükselmiş, yükselmiş ve sonunda insan bugünkü haline gelmiş. Sanırım aklımızdaki bu gelişme halen devam ediyor. Bilim adamları halen beynimizin ancak yüze birini kullanabildiğimizi söylüyorlar. Yüzde yüze erişince, o zaman nasıl bir dünya olacak diye merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bütün bunlar bize şunları gösteriyor: Milyonlarca yıl boyunca insanı, adını ve varlığını yeni keşfettiğimiz bilinçdışımız yönetmiş. Yani aklımız daha yeni, daha genç, gelişip olgunlaşması için kimbilir daha kaç milyon yıla ihtiyacı var.

Madem öyle, kendi çok eski olsa da, yeni keşfettiğimiz bilinçdışının bir an önce varlığını kabul etmeli, onu önemsemeli ve bizim üzerimizdeki etkisini tanımaya, anlamaya çalışmalıyız

çünkü o, bizi milyonlarca yıldır yöneten ZİHNİMİZİN KADİM EFENDİSİ' dir. İşte bu kitapta size o kadim efendinin, insana neler yapabildiğini anlatacağım.

Eski, çok eski yıllara gideceğim şimdi. Gençlik yıllarıma, çünkü bu hikâye bundan yıllarca önce başladı. Yakışıklı, havalı, çekici biriydi Kenan Bey! Sevgili sekreterim Tuna bile bakmalara doyamamıştı ona. İtiraf etmeliyim ki, ben de öyle. Ancak onu dinledikçe, yaşadıklarına tanık oldukça kader ile bilinçdışının nasıl el ele verdiğini gördükçe, geleceğimizi, kaderimizi nasıl kendimizin yazdığını görmek içimi ürpertti.

Umarım, bu kitabı okuyan herkes kendi bilinçdışıyla yani kendi ruhunun yaşlı efendisiyle bir an önce tanışmanın, onunla anlaşmanın bir yolunu bulur. Hele bir de kendi kaderinin sürekli tekrar eden motifini keşfedebilirse, işte o zaman kaderi değişir.

Kitabın kahramanı Kenan Bey'in ve kitabın diğer kahramanlarının toplum tarafından tanınmaması, bilinmemesi için elimden geleni yapsam da, sonuç olarak bu kitap, gerçeklerden yola çıkılarak kurgulandı.

1

Genç adam telefonu aceleyle kapatıp yüzünü buruşturarak kalktı masadan. Eliyle, “Allah kahretsin!” der gibi bir hareket yaptıktan sonra birlikte iskambil oynadıkları arkadaşlarının biraz hayret ama daha çok da kızgınlık dolu bakışlarını görmemek için başını arkaya doğru çevirip kükrer gibi bir sesle kulübün garsonuna seslendi.

— Hüseyin, pardösümü ver, çıkıyorum!

Arkadaşları ellerindeki kâğıtları ne yapacaklarını bilemeden öylece kalakaldılar. Kumar dediğin, böyle yarıda bırakılıp kalkılmaz ki... Her şeyin bir adabı var. Adama, “Aldı da kaçtı,” derler sonra. Erkek dediğin karı sözüyle arkadaşlarını satar mı? Bir değil, iki değil, bu kaçınıcı oluyor? Buna rağmen yine de kâğıt ona geliyor. Bir de “aşta kazanan, kumarda kaybeder” derler. Hepsi yalan... Bu herif hem aşta kazanıyor, hem de kumarda.

İçlerinden en iriyarı olanı kâğıtları masaya sertçe fırlattıktan sonra sandalyesini gıcırdatarak ayağa kalktı. Ceketini yakalarından tutup arkaya doğru attıktan sonra başını sağa sola çevirerek, içinden “la havle” çeker gibi şöyle bir dolaştı ortalıkta. Canı çok sıkılmıştı. O gidince hem kare bozuluyordu, hem de paraların çoğu onun önünde olduğu için oyunun keyfi kalmıyordu. Bir-iki kere yüksek sesle genzini temizledikten sonra Kenan’a doğru dönüp söylenmeye başladı.

— Bu kaçınıcı birader! Bir daha seninle masaya oturursam ne olayım. Bu kadından kurtulamadın gitti. Kadın da kadın olsa ba-

ri! Sana kaç kere söyledik, vazgeç şundan diye. Böyle giderse başın iyice belaya girecek. Görmüyor musun, adeta esir aldı seni. Evdeki karından çekmedin bu sürtükten çektiğini. Hem böyle ilişkiler bu kadar uzatılmaz, bir yerde kesip atılır. Duyan da hayatında hiç kadın görmedin sanacak.

— Bırak Allah aşkına Semih, zaten canım sıkkın, bir de böyle ulu orta konuşup benim canımı iyice sıkma.

— Sıkması var mı birader, şuraya oturalı telefonun susmadı! Ne istiyor bu kadın, anlamadık ki... Madem bu kadar kıymetli, madem bu kadar korkuyorsun ondan, bizimle bir daha masaya oturma. Çocuk oyuncuğı değil ki bu! Şurada oturduk, bir yandan kafa çekiyor, bir yandan küçük küçük oynuyoruz. Bizim de tadımızı kaçırıyorsun. Artık pek genç de sayılmayız. Hepimiz yedik bu haltları ama tadında bıraktık. Tezgâhından geçmeyen kadın kalmadı maşallah ama hâlâ bıkmadın, usanmadın bu işlerden.

Semih doğru söylüyordu. Yine rezil olmuştu arkadaşlarına. Bu akşam kulübe keşke hiç gelmeseydi. Ama işten çıkıp dosdoğru eve gidecek bir adam değildi o. Üstelik böyle düzenli bir hayata alışkın da değildi. Akşamüstü işten çıkınca yıllardır hep bu kulüpte toplanır, yer içer, kadından kızdan, arada bir memleket meselelerinden, işten güçten konuşur, sonra da masaya oturup küçük çaplı kumar oynarlardı. Eve gitmeleri gece yarısını bulur, arada bir içlerinden biri veya birkaçı hanımlarını atlatamadıkları için gelemezlerdi. Kenan kulübün müdavimlerinden. Ne yapar eder iş çıkışı burada bir tek atmadan eve gitmezdi. Ama bu kadın son günlerde iyice azıtmıştı. Gerçi eve gidince ona krallar gibi bakıyor, bir dediğini iki etmiyor, tam bir geyşa gibi her türlü hizmetini yapıyordu ama son günlerde akşamları eve geç gelmesine ısrarla karşı çıkıyor, her seferinde onu erken getirmenin bir yolunu buluyordu. Bugün de, “Doğum günümü unuttun mu yoksa?” deyince, Kenan’ın aceleyle masadan kalkmaktan başka bir çare si kalmamıştı. Nasıl da unutmuştu Fadi’nin doğum gününü?

Şu kadınları hem çok seviyor, hem de bitmez tükenmez kaprislerine bir türlü tahammül edemiyordu. Yok doğum günü, yok

tanışma günü, yok yılbaşı, o da olmadı bayram derken törenler hiç bitmiyordu. Gerçi diğer erkekler gibi böyle şeylere o pek pabuç bırakmaz, çoğunda bir yolunu bulur ve atlattırđı ama bu sıralar aralarında bir türlü başa çıkamadığı bir gerginlik sürüp gidiyordu. Doğum gününde bari yanında olsa iyi olurdu.

— Tamam, tamam, ne desiniz haklısınız ama Fadi'nin bugün doğum günüymüş. Unuttum işte. Aslında buraya hiç gelmemeliydim bugün ama kafam karışık. İş güç derken unutmuşum birader.

Masada oturanlar bir yandan kıs kıs gülüyor, bir yandan da homurdanıyorlardı. Sen hem kendine metres tut, hem de kadının doğum gününü bile unut! Bu kadarı da nerede görölmüş?

— Yine de marifetli adamsın, dedi Sami, biz olsak hanımlar hemen kapının önüne koyarlardı. Büyü mü yapıyorsun bu kadınlara? Hele karını nasıl idare ettiğini anlamak mümkün değil. Bunca yıldır hiç mi bir şeyin farkına varmıyor bu kadın? Allah bilir geceleri de eve gitmiyorsundur.

— Bırakın Allah aşkına benimle uğraşmayı, siz işinize bakın. Alın, bu markaları da aranızda paylaşın. Para mara istemiyorum.

Kenan markaları masanın ortasına doğru ittikten sonra garsonun getirdiğı şık, bej pardösüyü giyip siyah deri çantasını da eline aldıktan sonra hızla çıktı odadan. Kulübün büyükçe VIP odasında ağırlanıyorlardı. Her biri ya devlet dairesinde bürokrat ya da büyük işadamıydı. Yıllardır hiç ayrılmamışlardı. İyi çalışıyor, iyi kazanıyorlardı. Bu kadar çalıştıktan sonra biraz da keyif yapmak onların da hakkıydı. Hem artık pek genç de sayılmazlardı, kırklı yaşların sonuna gelmişlerdi. Çoluk çocuk büyümüş, her biri üniversite öğrencisi olmuştu. Hiçbirinin karısı çalışmıyordu. Gerçi onlar da üniversite mezunuydu ama hem kocaları iyi para kazanıyordu, hem de çoluk çocuk telaşı hep annelere kalmıştı. Bu devirde çok para kazanmak kolay değildi. Ya Kenan gibi dağ bayır gezecektin ya da gece yarısına kadar devlete hizmet edecektin. Küçük memur, saati dolunca çıkar ama büyük bürokratlar için saat kavramı yoktur. Gün olur gece yarısına kadar toplantılar devam ederdi.

Avına av olan bir avcının hikâyesi...

İnsanoğlu ilk çocukluk yıllarında yaşadıklarından çok etkilenir. Henüz tam ortaya çıkmamış bir heykel gibidir o; hayat da onu ince ince şekillendirmeye çalışan usta bir heykeltıraş... Alır eline keskiyi, usul usul oyar. Ama bazen keskiyi öyle bir savurur ki, bir parça kopuverir ve o parçayı bir daha kimse yerine koyamaz.

Kendini hep dorukta görüyor ve asla aşağı düşmeyeceğini sanıyordu. Ama bir gün hayat elindeki keskiyi ona da savururdu ve onun da koptu yüreği...

Oysa pek çok kadının gönlüne taht kurmuş bir **kraldı** o...

Uzun süre ne kendi inandı tahttan indiğine, ne de kadınlar. Ama bir şeylerin değiştiğini yine de ilk hisseden kadınlar oldu; ona yıllarca köle gibi itaat eden kadınlar...

Psikiyatrist Dr. Gülseren Budayıcıoğlu **Kral Kaybederse** romanında, doruklardan aşağı inmeyeceğini sanan bir avcının avına av olup yuvarlanışını, kendini sevilmeceğine inandırmış mutsuz bir kadının da trajik hayatı içinde avken nasıl avcı olduğunu anlatıyor.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1657-5

9 789751 416575

₺ 20,00